

Érezzük-e néha úgy, hogy Jézus elhagyott minket, hogy elhagyott hitünk, vagy egyszerűen mi árultuk el, egy kínos szituációban megtagadva Őt? Talán ismerős a hozzáállás: Miből adjunk másnak, ha magunknak sincs? Ismerős a helyzet, hogy a magunk erejéből Nélküle próbálunk boldogulni, vagy hogy nem megyünk egyről-kettőre valamilyen nehézség feloldásában? Vajon felismerjük-e Jézus jelenlétét hétköznapi egyszerűségében, mi több, meghalljuk-e, ha küldeni akar, kitartunk-e küldetésünkben?

Jézus keresztre feszítését követően a reményvesztett tanítványok Péter hívására visszatérnek saját fizikális hálójukhoz feladva az emberhalászatot. Biztos, ami biztos, valamiből csak kell élni... Ezen a napon hiába fáradoznak, nem fognak semmit. Már pirkad, gyomruk korog, mikor egy férfi jelenik meg a parton. Csak annyit kérdez: Fiaim, nincs valami enivalótok? (Mint a népmesékben az öreg néne, vagy az öregember. Ilyenkor rendszerint valami próbatétel következik.) A férfi tanáccsal áll elő, s ők megfogadják, kivetik hálójukat újra.

Most, hogy másnak is enni kellene adni, és a fókusz kissé saját körükön kívül kerül, váratlanul áldás van ismét hálójukon. Ekkor a szeretett tanítvány ráismer Jézusra az idegenben. A szituáció a korábbi csodás halfogásra rímel, ez egyszer már megtörtént velük. Jelzi is észrevételét Péternek, aki hajlamos hirtelen fellángolásra, és azonnal a ruháját magára kapva vízbe ugrik, hogy mielőbb láthassa. Hite visszatérőben, s talán tisztulásra, mielőbbi feloldozásra vágyik.

Hogy is volt, mikor legutóbb ilyesmi történt? Nem, nem csak a megélhetésről volt szó, hanem emberhalászatról, küldetésről. Talán mégis folytatni kellene, lehetne, ha újra itt van Jézus? – kavarognak fejükben a gondolatok miközben a partra vonszolják gazdag zsákmányukat.

A parton parázs világít, sül a hal, szinte érezzük illatát, ott a kenyér. Ételt készít nekik, megosztja velük, amije van, de kéri, mint mindig, ők is tegyenek hozzá halukból. Most már mindannyian érzik az osztozásban, a kenyértörésben a bizonyosságot: Hurrá, itt van Jézus újra közöttük!

S ha Ő velünk, ki ellenünk? Igen, feladatuk/feladatunk is megmaradt, fennáll, folytatni kell az emberhalászatot, apostolkodást, különleges meghívása és ígéretei is érvényesek, ne aggodalmaskodjunk, merítsünk belőle erőt: ITT VAN JÉZUS KÖZTÜNK!

Nagybán Edit és Feri, Budapest